

ren får tilsendt et kontoudtog efter det antal bevægelser, som der er plads til på kontoudtoget. Homebanking systemerne vil kunne benyttes til transaktioner på en række konti, og transaktionshyppigheden på den enkelte konto kan være forskellig. For konti, hvor der løbende foretages transaktioner, vil der dog normalt være behov for, at der udsendes kontoudtog én gang om måneden, men der må dog alt i alt foretages en helhedsvurdering af systemets anvendelsesmuligheder mv. i forhold til behovet for udstedelse af kontoudtog.

Til § 26 d

Bestemmelsen svarer til udkastet i Betænkning nr. 1255, side 58 og de overvejelser der er anført side 45-46.

Efter § 19 a, der er en særlig udmøntning af lovens generelle frivillighedsprincip, må betalingskort ikke kombineres med andre funktioner, ydelser eller rabatordninger, medmindre disse funktioner, ydelser eller rabatordninger også udbydes uden betalingskort. Baggrunden for dette krav er først og fremmest et ønske om at undgå, at kun indehavere af betalingskort skal kunne erhverve visse ydelser. Bestemmelsen sikrer endvidere, at der ikke ydes særfordele til kortindehavere, medmindre disse også tilbydes kontantkunderne. Den, der af den ene eller anden grund ikke kan opnå eller ikke ønsker at have et betalingskort, er således ikke afskåret fra at erhverve de pågældende ydelser mv. til samme pris og på samme vilkår som kortindehavere.

Der udbydes en række home-banking systemer med begrænsede faciliteter, der fx. giver adgang til at søge oplysninger om saldi og de seneste bevægelser på en given konto samt til at foretage enklere bankforretninger. I de pågældende home-banking systemer vil teknikken ofte hensigtsmæssigt kunne anvendes til en række accessoriske formål, som fx. informationssøgning om valuta og værdipapirkurser. Der vil dog ikke være noget forretningsmæssigt grundlag for særskilt udbud af sådanne accessoriske funktioner og ydelser.

Med administrationen af frivillighedsprincippet bør der fsv. angår systemer med begrænset anvendelsesområde som dem, der nu udbydes af pengeinstitutterne, heller ikke stilles krav om, at prisfastsættelsen for de accessoriske ydelser skal være ens for alle kundekategorier. Til forskel fra hvad der var tilfældet i forbindelse med introduktionen af Dankortet, udbydes der i den finansielle sektor ikke kun ét fællessystem, men en række forskellige systemer, der ikke er samordnet.

Bestemmelsen medfører kun begrænsning af frivillighedsprincippet i de tilfælde, hvor den i bestem-

melsen nævnte funktion, ydelse eller rabat er et led i almindeligt forekommende pengeinstitutforretninger, således som disse reguleres i bank- og sparekasselovgivningen, dog bortset fra virksomhed af midlertidig karakter, jf. § 1a, i bank- og sparekasseloven. Dette medfører, at et pengeinstitut ikke vil kunne markedsføre systemer, der giver mulighed for tillægsydelser inden for andre områder, som fx. køb af forsikringer eller flybilletter til reduceret pris. For elektroniske betalingssystemer med bredere anvendelsesområde som fx. homes-hopping systemer vil frivillighedsprincippet fortsat gælde fuldt ud.

Til § 26 e

Forslaget er udformet på baggrund af udkastet i Betænkning nr. 1255, side 50-54, side 58 samt bemærkningerne hertil side 69-71.

Ansvars- og tabsbegrænsningsreglerne tager udgangspunkt i den gældende lovs § 21, der blev indsat i loven i marts 1992. Der henvises derfor til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Ved ændringen af loven i marts 1992 blev spørgsmålet om opbevaring af PIN-koden inddraget i lovteksten, idet der blev fastsat objektive grænser for kortindehavers hæftelse i en række tilfælde.

Tilsvarende regler foreslås fsv. angår systemer uden kort. Systemer uden kort adskiller sig dog fra betalingskortsystemer med PIN-kode, idet misbrug af disse systemer forudsætter, at misbrugeren skaffer sig adgang til såvel PIN-koden som betalingskortet. Misbrug af betalingssystemerne uden betalingskort forudsætter derimod efter forslaget kun, at misbrugeren skaffer sig adgang til koden eller lignende legitimationsmiddel.

Ifølge bemærkningerne til den nugældende lovs § 21 forudsættes det, at alene kortindehaveren har adgang til og rådighed over koden. Hvis sikkerhedssystemer i et betalingssystem ikke – bortset fra i helt enkeltstående og ekstraordinære tilfælde – udelukker, at uvedkommende, herunder ansatte hos kortudsteder og hos betalingsmodtager, der ikke er beføjet hertil, skaffer sig adgang til koden, vil kortudstederen hverken kunne påberåbe sig bestemmelserne i § 21, stk. 1, eller stk. 2. Begrebet »personlig og hemmelig kode« skal her forstås på samme måde.

I modsætning til fx. i Dankort-systemet transmitteres den hemmelige kode i de home-banking systemer, der anvendes herhjemme i dag, i ikke-krypteret form over det offentlige telefonnet. Dette muliggør, at koden ret let ved anvendelse af ukompliceret udstyr kan opfanges og misbruges. På den anden side har sådanne systemer normalt et mindre omfattende anvendelsesområde, ligesom opklaringsmulighederne modsat, fx. ved kontanthævninger af penge, er